

...

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:

10.Gf.40.321/2025/6.

A felperes:

felperes

cím

A felperes képviselője:

Berczi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Berczi Norbert ügyvéd)

cím2

Az alperes:

alperes

cím1

Az alperes képviselője:

Dr. Szolnoki István kamarai jogtanácsos

cím1

A per tárgya:

támogatási szerződésen alapuló követelés

Az elsőfokú bíróság:

Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma:

26.P.20.336/2025/8.

A fellebbezést benyújtó fél:

felperes

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 700.000 (Hétszázezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokú bíróság ítéletében a felperes keresetét – amelyben kérte az alperes kötelezését a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.): 6:58. §-a alapján a támogatási szerződésből eredő szolgáltatás teljesítése címén 105.301.328 forint és ennek egyes részletei visszafizetésének időpontjától számított késedelmi kamata

megfizetésére – elutasította és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 1.400.000 forint perköltséget.

[2] Az alperes perakadályra vonatkozó hivatkozását nem találta alaposnak és a keresetet érdemben bírálta el.

[3] Határozatának jogi indokolásában nem vitatott tényként rögzítette, hogy 2018. június 14-én kelt támogatási szerződés alapján az alperes jogelődje a felperesnek összesen 98.787.426 forintot folyósított, amit a felperes a 2022. november 16-i támogatási szerződéstől való elállásra tekintettel 2022. december 6-tól 2023. december 6-ig 12 havi részletben 6.457.165 forint ügyleti kamattal növelten visszafizetett az alperes jogelődjének. Mindebből megállapította, hogy az alperes jogelődje a támogatási szerződésből eredő fizetési kötelezettségének eleget tett, ezért a felperes – álláspontjától eltérően – a Ptk. 6:58. §-ára alapítottnak a támogatási szerződés alperes általi teljesítését ismételtelen nem követelheti. Erre tekintettel a perben érvényesíteni kívánt jog a felperest nem illette meg, ezért a keresetet elutasította.

[4] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes keresete szerinti marasztalását, továbbá a felmerült perköltségnek a megfizetésére kötelezését.

[5] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az anyagi jogszabályt sértve, tévesen alkalmazta a Ptk. 6:58. §-át, mivel nem vette figyelembe a keresetlevélben előadott és alperes által nem vitatott további körülményeket, csak a visszafizetésre alapította a döntését. Ebben a körben kiemelte, hogy a visszafizetés nem volt önkéntes, az alperesi jogelőd által nyújtott támogatásról nem mondott le. Annak is jelentőséget tulajdonított, hogy az alperesi jogelőd a támogatást előlegként folyósította. Az alperesi jogelőd támogatási jogviszonyból származó követelése adók módjára behajtandó köztartozásnak minősül, így annak végrehajtását a polgári peres eljárás bevétele nélkül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal nyomban foganatosította volna az alperesi jogelőd megkeresése alapján. Az előleg visszafizetése nem eredményezi azt, hogy a támogatás folyósítására vonatkozó jogosultság elenyészett, a támogatás utófinanszírozott jellegére is figyelemmel.

[6] Hangsúlyozta, hogy a keresetében nem a támogatási összeg kétszeres átadását kéri, hanem azt, hogy a támogatási összeget végleges jelleggel kapja meg, mivel az előleg visszafizettetése önmagában jogtalan volt, ugyanis az elállás joga nem illette meg az alperesi jogelődöt, amelyből következően érvényesíti a késedelmi kamatra vonatkozó igényét is.

[7] Állította, hogy a saját vállalt kötelezettségét, azaz a támogatási projekt céljának megvalósítását teljesítette, ellenben az alperesi jogelőd a támogatási összeg végleges átadására vonatkozó saját szolgáltatását nem teljesítette, ezért azt a felperes alappal követelheti.

[8] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását, és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását.

[9] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. § (2) bekezdésében rögzített rendelkezési jogból kiindulva kifejtette, hogy a felperes a perben érvényesíteni kívánt jogát kizárólag a Ptk. 6:58. §-ára alapította, bírói felhívásra előadott nyilatkozatában sem kártérítést, sem jogalap nélküli gazdagodást, sem egyéb más marasztalási igényt nem jelölt meg, ezért az elsőfokú bíróság a jogvitát kizárólag a felperes által kifejezetten megjelölt jogalap keretei között bírálhatta el.

[10] Előadta, hogy a felek között a Ptk.-ban nem nevesített, atipikus és vegyes jogelvi jellemzőkkel rendelkező támogatási szerződés jött létre, amellyel összefüggésben a szabálytalansági eljárás lefolytatását és az ellenőrzési feladatok ellátását, továbbá a követelés behajtására irányuló intézkedések foganatosítását a 2014-2020. programozási időszakban az egyes európai uniós alapokból származó támogatások felhasználásának rendjéről szóló 272/2014. (XI. 5.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Rendelet) írja elő a számára. A Rendelet 176. § (1) bekezdése értelmében a közpénzek védelme érdekében kötelezettsége az adóhatóság megkeresése, ezért irrelevánsnak tartotta azon felperesi állítást, hogy az alperesi jogelőd kikényszerítette a visszafizetést. Rámutatott arra, hogy a támogatási összeg visszakövetelése körében az adók módjára történő behajtás közjogi jogkövetkezmény, amely a visszafizetés végrehajtását szolgálja, és nem érinti azt a polgári jogi tény, hogy a támogatási szerződés alperesi szolgáltatása, azaz a támogatás folyósítása korábban maradéktalanul teljesült. A támogatás ismételt kifizetése megalapozatlan azért is, mivel a Ptk. 6:58. §-a csak akkor alkalmazható, hogy ha a fél szerződésszerű szolgáltatása elmaradt. Tévesnek tartotta azon felperesi érvelést is, hogy lehetőség lenne az utófinanszírozás szabályaira történő áttérésre.

[11] Hangsúlyozta, hogy az előleg visszakövetelése az alperesi jogelőd közjogi ellenőrzési jogosítványainak a gyakorlása, nem érinti a szerződés polgári jogi szolgáltatásainak korábbi teljesítését. A támogatás folyósítása teljesített szolgáltatásnak minősül és ezen teljesítés tényét a későbbi jogkövetkezmények nem írhatják felül. Minderre figyelemmel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperest a Ptk. 6:58. §-ára alapított jog nem illeti meg.

[12] Fenntartotta az elsőfokú eljárás során előadott, a felperes szerződésszegésére, továbbá az elállásának a megalapozottságára vonatkozó álláspontját. A felperesnek a projekt megvalósítására vonatkozó állításával összefüggésben hangsúlyozta, hogy a költségvetési forrásból megvalósuló projekt nem pusztán attól tekinthető megvalósultnak, hogy fizikailag létrejön. A támogatási jogviszony lényege éppen abban áll, hogy a közpénzből finanszírozott fejlesztés megvalósítása a felhívásban meghatározott szakpolitikai célkitűzések elérésének az eszköze. Ezen célok megvalósulása azonban kizárólag akkor biztosítható, ha a projekt végrehajtása a jogszabályi, eljárási és tartalmi követelmények maradéktalan betartásával

történik. A fizikai megvalósulás tehát önmagában nem legitimálja a szabálytalanul teljesített projektet, a projektnek jogilag, pénzügyileg és szakmailag is jogszerűen meg kell valósulnia ahhoz, hogy a támogathatóság feltétele fennálljon.

[13] A felperes a fellebbezési ellenkérelemre előadott észrevételében a Fővárosi Ítéltábla 13.Gf.40.081/2025/7. számú határozatára hivatkozással kiemelte, hogy figyelembe kell venni a szabálytalanságok jellegét és súlyosságát, ehhez képest kell arányos korrekciót alkalmazni. Álláspontja szerint az arányosság követelménye szenvedett sérelmet azzal, hogy az alperes és jogelődje a szabálytalanság jogkövetkezményeként az elállást és a támogatás teljes mértékű visszakövetelésének jogát gyakorolta.

[14] Az alperes az ezt követően előterjesztett észrevételében előadta, hogy a felperes az általa hivatkozott ítéletet felhívás nélkül csatolta, azonban a másodfokú eljárásban a Pp. 373. § (1) bekezdésre figyelemmel utólagos bizonyításnak nincs helye, attól eltérni csak kivételes esetben lehet, amely jelen esetben nem áll fenn, ezért ez erre alapított érvelést érdemben nem lehet figyelembe venni.

[15] Ismételten hivatkozott a Pp. 2. § (2) bekezdésére és arra, hogy a felek által érvényesített jog kereteit nem lehet túllépni és attól eltérni sem lehet, amelyet megerősít a Kúria Gfv.III.30.101/2025/5. számú döntése is.

[16] Azt nem vitatta, hogy a támogatási jogviszonyban szabálytalanság esetén a jogkövetkezmény megállapítása során az arányosság követelményére figyelemmel kell lenni. A jelen ügyben az elállás alapjául szolgáló szerződésszegés súlya jelentős volt, azért az elállása arányos volt.

[17] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között bírálta felül a Pp. 370. § (1) bekezdésére figyelemmel a Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson kívül, a másodfokú bíróság felülbírálati jogköre nem terjedt ki a per megszüntetésére vonatkozó alperesi kérelem elutasítására.

[18] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[19] Az elsőfokú bíróság döntése a jogszabályoknak megfelel, annak indokaival a Fővárosi Ítéltábla egyetértett, a fellebbezésben foglaltakra figyelemmel azt az alábbiakkal egészíti ki.

[20] A Fővárosi Ítéltábla abból indult ki, hogy – ahogyan arra az alperes is rámutatott a fellebbezési ellenkérelmében – a Pp. 2. § (2) bekezdése értelmében a bíróság az eljárás minden szakaszában kötve van az eljárás alapvető keretét adó kereseti kérelemhez, amelyet a

felperes által érvényesített igény és az annak alapjául szolgáló anyagi jogi jogszabályok határoznak meg. A felperes az érvényesített jog körében a keresetének a jogalapját kifejezett bírói kérdésre (26.P.20.336/2025/7. számú jegyzőkönyv 1. oldal) a Ptk. 6:58. §-ában jelölte meg, az alperestől a szerződés teljesítését kérte. Nem vitás, hogy az alperes jogelődje a 98.787.426 forint összegű támogatást a felperes részére kifizette, a szerződésszerű szolgáltatása nem maradt el, ezért ugyanannak az összegnek az ismételt kifizetését ezen a jogcímen nem kérheti.

[21] Helytállóan hivatkozott az alperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a támogatási szerződés körében a támogató részéről nyújtott szolgáltatás maga a támogatás, a kedvezményezettnek pedig a támogatás felhasználásával összefüggésben rögzített szerződéses kötelezettségeket kell teljesítenie [Rendelet 3. § (1) bekezdés 54.], ezért – a felperes érvelésével ellentétben – önmagában a támogatott projekt céljának felperes általi megvalósítása nem eredményezi a támogatási szerződés felperes részéről történő teljesítését. A kedvezményezett ugyanis a támogatást a saját javára használja fel, ennél fogva a megvalósított projekt a támogatás ellenszolgáltatásaként nem értelmezhető, amelyből az is következik, hogy a szerződés megszűnése körében az eredeti állapot a támogatási összeg visszafizetésével helyreállítható. Minderre figyelemmel a felperes a projekt céljának megvalósítására való hivatkozással egyébként sem követelheti a támogatás kifizetését.

[22] A fentieket meghaladóan a kereset érdemi elbírálása körében jelentősége van azon – a fellebbezési ellenkérelemben és az elsőfokú eljárás során az írásbeli ellenkérelemben is rögzített – alperesi állításnak, hogy a felek közötti szerződés az alperesi jogelőd egyoldalú jognyilatkozata folytán a Ptk. 6:213. § (1) bekezdésének megfelelően megszűnt. Az elállás esetén a szerződés felbontásának a szabályait kell alkalmazni a Ptk. 6:213. § (1) bekezdése értelmében, amelynek megfelelően a Ptk. 6:212. § (3) bekezdése alapján a szerződés felbontása esetén a már teljesített szolgáltatások visszajárnak. Mindez egyben annak megállapítását is eredményezi, hogy a szerződés megszűnése miatt az alperesnek a támogatás kifizetésére vonatkozó teljesítési kötelezettsége nem áll fenn, ugyanakkor a felperes az alperes által a szerződés megszűnése előtt teljesített szolgáltatást a fenti jogszabályoknak megfelelően fizette vissza az alperesi elállásra és a szerződés megszűnésére tekintettel.

[23] Tévesen hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy az alperest az elállás jogszerűen nem illette meg. Az elállás jogszerűtlensége körében a felperes a keresetében a bejelentési kötelezettsége elmulasztását, azaz a szabálytalanság tényének fennállását nem vitatta, állította, hogy a szabálytalanság jogkövetkezményeként alkalmazott elállás nem áll arányban a szabálytalanság súlyával, arra is figyelemmel, hogy a projekt célját teljesítette.

[24] A felperesi állítással összefüggésben hangsúlyozza a Fővárosi Ítéltábla, hogy – mivel a felperes kötelezettsége a támogatási szerződésben meghatározott, a támogatás felhasználását szabályozó szerződéses rendelkezések teljesítése – önmagában a projekt céljának fizikai megvalósítása nem eredményezi a támogatási szerződés teljesítésének megállapítását. Jelentősége van annak is, hogy az alperesi jogelőd elállásában hivatkozott szabálytalansággal összefüggésben alkalmazott jogkövetkezmény megállapítása körében a

projekt céljának fizikai megvalósítása nem mérlegelendő szempont, figyelemmel arra, hogy a Rendelet 164. § (4) bekezdése értelmében a szabálytalanság esetére megállapított jogkövetkezmény a szabálytalanság súlyához igazodik.

[25] A felperes által nem vitatott, az alperesi jogelőd elállása értelmében a felperes által megvalósított szabálytalanság, azaz a Rendelet 86. § (1) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettséggel érintett szállítótávát bejelentésének elmulasztása a projekt összköltségének jelentős mértékét, 55,24 %-át érintette, ennél fogva megállapítható, hogy a szabálytalanság jelentős pénzügyi érdeksérelemmel is járt. A Fővárosi Ítéltábla a BH2023. 100. számú és a BH2019. 304. számú eseti döntésekben rögzített szempontokra, továbbá a jogsértést és a pénzügyi érdeksérelmet is magában foglaló szabálytalanság mértékére, természetére figyelemmel – a felperes fellebbezési érvelésével szemben – a felperesi szerződésszegő magatartást olyan súlyúnak ítélte meg, amellyel arányban álló jogkövetkezménynek találta a támogatási szerződéstől való elállást. Minderre figyelemmel a felperes megalapozatlanul sérelmezte fellebbezésében az alkalmazott jogkövetkezmény aránytalanságát.

[26] A felperes tévesen sérelmezte azt is, hogy a fellebbezésben kiemelt további körülményeket az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe. A támogatási szerződés megszűnésére tekintettel, továbbá az alperes teljesítési kötelezettsége hiányában a felperes által megjelölt körülményeknek nem volt relevanciája, ugyanis a támogatás utófinanszírozott jellege, előlegként történő folyósítása, az irányító hatóságnak a visszafizetési kötelezettséggel érintett támogatás behajtásával összefüggő jogszabályi kötelezettsége (Rendelet 176. §) nem érintette a kereset érdemi elbírálását, ahogyan arra az alperes is hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében.

[27] A Pp. 373. § (3) bekezdése szerint a másodfokú eljárásban új bizonyítási eszköz előterjesztésére – a Pp. 220. § (2) bekezdésében meghatározott 15 napos határidőn belül – akkor van lehetőség, ha az a kereset alapjául hivatkozott tény bizonyítására szolgál, feltéve, hogy az önhibáján kívüli okból az elsőfokú ítélet meghozatalát megelőző tárgyalás berekesztését követően jutott a fél tudomására. A felperes a Gf/4. sorszámú észrevételében maga adta elő, hogy a Fővárosi Ítéltábla általa hivatkozott ítéletéről 2026. március 11-én szerzett tudomást, ezért azt a fenti jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel határidőben 2026. március 26-ig (amely csütörtöki nap volt) terjeszthette volna elő, a 2026. március 27-én érkezett új bizonyítási eszköze elkészt, amelyből következően szükségtelen volt annak vizsgálata, hogy az a kereset alapjául szolgáló tény bizonyítására alkalmas-e.

[28] Minderre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az indokolás fenti kiegészítésével helybenhagyta.

[29] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 364. §-a folytán alkalmazandó 83. § (1) bekezdése alapján köteles a pernyertes alperes jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltségét megtéríteni. A Fővárosi Ítéltábla a munkadíj

mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. IM rendelet 4. §-a értelmében alkalmazandó 3. § (2) bekezdés c) pontja, (5) és (6) bekezdései alapján állapította meg 700.000 forint mérsékelt összegben. A mérséklés során figyelembe vette, hogy a pertárgyérték szerint megállapítható összeg nem áll arányban a másodfokú eljárásban ténylegesen, a fellebbezési ellenkérelem és észrevétel előterjesztésével kifejtett képviseleti tevékenységgel.

Budapest, 2026. április 14.

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke

Dr. Sági Zsuzsanna s.k.

Dr. Matosek Edina s.k.

előadó bíró

bíró

az aláírásban akadályozott helyett

Dr. Kurucz Zsuzsánna s.k.

a tanács elnöke